

בלי טובות מר אשכול...

בלילה שמעה אותו פאט ממלמל מתוך שיה טרופה: „סטאבקי! איפה הנירות של שט-רית? האם בגין יודע?”

„דיק המסכן!” חשבה פאט, ובו ברגע החליטה כי את אירגון יום-העיון לשגרירים תיקח היא לידיה — ויהי מה!

*** התרגשות כללית

יום העיון היה הצלחה מסחררת. דמי עות עמדו בגיני שגריר סעודיה בשומעי את הבלדה על ג'מאל פשה האכזר, המתנכל לישוב העברי; שגריר סוריה צעק ספונטאני: „ג'מאל פשה האכזר! האכזר! האכזר!” מסכת התקומה עוררה התרגשות כללית, ואחר-כך התפתח ויכוח עריני מרוע פירקן את הפלמ"ח.

„באמת! Such nice boys!” אמר ניכ-סון בכאב.

בשלב זה לא יכול היה שגריר מצרים לשלוט בריגשותיו, ופרץ בבכי קורע לב, כאשר חזר, היה כבר ניכסון באמצע נאומו הסיום שלו.

„... עליכם ללמוד את רוח התנועה ה-ציונית! תבינו, היהודים אינם נמצאים ב-ישראל במיקרה! ובכלל, מה אתם יודעים על דרך-המשחבה של אנשים ששבו למולדתם אחרי אלפיים שנה!”

*** זר כלניות

רק אינצידנט בלתי-ניעים אחד איים להעכיר את ההצלחה המהירה של ה-יום. היה זה כאשר פרצה בתו הקטנה של הסבה לאולם והחלה לשיר: „וטו-וטו-וטו — שהערבים ימותו! אבל גולי השתלטה מייד על המצב, והיא השתיקה את הקטנה ה-סוררת.

פאט עברה בין הנוכחים ובידה הקופסה הכחולה. אכן, כולם גילו רוחבידי. למחרת הגיע לבית שליח הסוכנות היהודי

מאת אלה זוהר

בין דברי הדואר שהונחו על שול-חנו של ניכסון בלטה מעטפה חומה, ועליה חותמת: דואר ישראל — חבל על כל סיפה. ניכסון שלף את המעטפה והירהר לו בנחת: „גו, לוי מקיים מה שהוא מבטיח!” הוא פתח את המעטפה והוציא מתוכה את

אשכול: אני מצפה לטובות מניכסון

ממליץ לנשיא ארה"ב לקרוא כמה ספרי יסוד על הציונות ושיבת ציון

הכין פלאקאטים על הנושאים „העבודה היא חיינו”, „ולא זו הדרך”.

*** רצח ארלוזורוב

יום יום, אחרי ארוחת-הצהרים, היתה כל המשפחה מתכנסת בחדר הכחול-לבן ל-מנוחה קלה ולשיחת-רעים. גולי, שקראה את אשמת שומרון, סיפרה למשפחה על הילד הקטן שחלם על ירושלים. טרישיה, שקראה את סמולנסקין, סיפרה על עוד ילד קטן, ש-חלם על ירושלים. דיוויד קרא את צור וירון-שלים, אך על זה לא היה מוכן לשוחח ב-נחכות הגבירות.

רק פאט לא חשה צורך להתחלק בחייו-תיה עם איש. היא ישבה בפניה, אפופה סר-דיות, וידה ליטפה את דבר הפועלת הסמוך בכיסה. אחר-כך היה דיוויד יגוש לפסנתר, וכולם שרו בשני קולות את נסדר אותה — את הממשלה הבריטית, ותחזקנה.

את שארית היום בילה ניכסון בחברת סוכנים מיוחדים של ה-סי. איי. איי, אשר דיווחו לו על הגילויים האחרונים בפרשת רצח ארלוזורוב. פרשת הרצח זינצעה את ניכסון קשות.

מר אשכול הביע דעתו, כי על מר ניכסון לשכנע את הר-ערבים וללכדם את רוח התנו-עה הציונית ולהסביר להם, כי היהודים אינם נמצאים ביש-ראל במקרה. כן עליו להסביר להם את דרך המחשבה של אנשים ששבו למולדתם אחרי אלפיים שנה.

קמעיתיון, מעריב”

הפועל הצעיר. ראשית הסתכל בתמונות ר-אחר-כך התחיל לקרוא ברצינות. הבעת ר-ריכוז שעל פניו החמירה. הטלפון האדום שעל שולחנו צילצל וצילצל. המזכירה הפי-תתה בעדינות את תשומת-ליבו לצילצול, אך ניכסון אותה לה בחוסר-סבלנות לענות, ו-המשיך לקרוא.

„אדוני הנשיא, ממוסקבה מודיעים שה-סינים התערבו בוויאטנאם...”

את לא רואה שאני עסוק? לכי לאנגונו!”

למחרת בבוקר לקח ניכסון את פאט, טרישיה, גולי ודיוויד אייזנהאואר, ונסע להת-בודד בחווילתו הכפרית. הימים הראשונים

דית, וניכסון הסתודד איתו שעות ארוכות. בערב הודיע לפאט: „ארוזים!”

עם זר כלניות בידו עמד אשכול בשדה-התעופה לוד וציפה למטוס העומד לנחות כל רגע. הוא נפל בהתרגשות על צווארו של ניכסון, ובקושי רב הצליח לפלוט את הנאום, שבמיקרה זה הכין מראש. הסיום פרץ ספונה טאנית מעמקי ליבו „רובקה, רק עוד טובה אחת אני רוצה ממך, ויותר לא אבקש כלום כל החיים: זיין א מענטש! קח את תיק ה-ביסחון!”

„אני? אבל מעולם לא הייתי שר ביסחון! אני באמת לא מסוגל — — —”

„מאיפה אתה יודע? כבר ניסית?”

*** רק בלשים!

תגובת ארצות-הברית על עליית ניכסון לישראל היתה חריפה מאוד: הם סירבו לספק פאנטימים! אשכול לרא לניכסון לביא אליו בדחיפות. כשניכסון הגיע, מצא את אשכול ארוז בקדחתנות את הגליונות ה-אחרונים של הצפורה, כרך שלם של דבר הפועלת וטופס מן המהדורה המהודרת של ארבעים שנה להסתדרות.

„אין טעם לשלוח”, אמר ניכסון בעצב. „אבל מדוע?” התרומם אשכול מעל ה-חבילה.

„אוי, לוי, אתה לא יודע?” השיב ניכסון, „אגניו קורא רק בלשים!”

עסקים

מתחכמים

לחרם

כאשר השתרבב שמה של החברה הכללית להשגחה (ישראל) בע"מ לכתבות על הבשר הקפוא, הרימו כמה אנשים גבות בתמיחה. כי באופן רשמי, חברת ג'נרל סופר אינ-טונדנטס קומפני לימיטד (גסקו) בראשי תי-בות, שמרכזה בגינבה שבשווייץ, איננה קיימת בישראל. החברה, שבין בעלי מניותיה מכפר יהודים, שהמפורסם שבהם הוא המיל-יונגר הגינבאי היהודי זלמנוביץ, המקורב לחוגי המפד"ל בישראל ואף תורם לקרנות דתיות — נכנעה רשמית לפני כמה שנים לחרם העברי וסגרה את סניפה בישראל.

וגשאלת השאלה, כיצד הצליחה החברה ה-שחייצית לסגור את סניפה ובכל זאת להיש-אר בעלת מניותיה של חברת-הבשר הישר-אלית שלה, אשר קיבלה מזה מספר שנים מונופול על עבודת ההשגחה של משרד ה-מסחר והתעשייה.

הפיתרון נעוץ בהתחכמות שמספר רב של חברות זרות נוטק בה, כאשר ברצונן להמ-שיך לנהל עסקים בישראל, מבלי להסתכסך עם משרד החרם הערבי.

כאשר פנה משרד החרם לג'נרל סופראינ-טונדנטס קומפני בגינבה ודרש ממנה לסגור את משרדה בתל-אביב, נענה בחיוב. החברה הודיעה כי אין לה יותר סניף בישראל, שמה של ישראל נמחק מפרסומי החברה ומרשימת משרדיה בעולם. אולם למעשה הקימה החברה השווייצית חברת-בת קטנה, מכרה לה את מניות החברה הישראלית ו-המשיכה לנהל את העסקים עם ישראל.

חברת הבת הישראלית, חברה כללית להש-גחה (ישראל) בע"מ, קיבלה מונופול ממ-שלתי לעבודות ההשגחה על אחסנת וחלוקת הבשר, הסוכר, ושאר סוגי המזון שהממש-לה מייבאת ישירות, וזאת למרות הפגם ה-אסטטי של הכניעה הפיקטיבית לחרם הערבי.

קומניסטים שאורוב, וילנר ורומיאנצוב
1910-1910, יש הנוכח

כר ג'רפי (45), אב ל-5 ילדים, „הם הוציאו אותנו מקופת-חולים לאומית היתה גירסה משלו כשסגרו את הסניף, איך נחזור להסתדרות? הלא הפסדנו את כל הנוכיות כשיצאונו!”

נקמה. לזויד מלמדוביץ, המזכיר הכללי של קופת-חולים לאומית היתה גירסה משלו על סנירת הסניף בבית-אליעזר. „הסניף אינו רנטאבילי”, אמר. „יש לנו שם גרעון של 20 אלף ל"י בשנה. זה לא הסניף היחיד שאנו סוגרים. אפילו את הסניף המיוחס ב-שיכון הוותיקים ברמת-גן, בו יש לנו חב-חוסר חשבוים ובעלי-השפעה, סגרנו בגלל חוסר רנטאביליות.”

את חושבי בית-אליעזר לא עניינו חש-בונות הקופה. הם סברו שקופת-חולים אינה עסק מסחרי הצריך להכניס רווחים. אבל היו להם הסברים אחרים, שלדעתם גרמו לסגירת סניף הקופה, כעונש לתושבי השכונה.

„בבחירות למרכז הוועידה-הפועל של הקופה, שנקרכו בחדרה”, טען מתחיהו שמע, „נכנס רק חבר אחד מן המרכז החופשי לעומת 20 יציגים של אחר-כך. עכשיו נוקמים בנו על-כך, כי מלמדוביץ הוא חבר המרכז החופשי.”

הפגנות

בריאות

פוליטית

„רק על גופותינו יגברו את המרפאה!” „בריאות בלי מדיניות!” זעקו הסיסמות, ש-הניפו השבוע מפגינים נסערים, מול משרדי קופת-חולים לעובדים לאומיים בתל-אביב. היו אלה אנשי השכונה החדרתית בית-אלי-עזר, שלולא הופעת המטכרה, איימו לנפץ את זוגיות החלונות בבניין.

הסיבה להתפרצות היתה סגירתו של סניף קופת-חולים לעובדים לאומיים בשכונה „אנחנו 90 משפחות החברות בסניף הזה”, סיפר מתחיהו שמע, מתושבי השכונה. „אנח-נו נמצאים במרחק 9 ק"מ מחדרה ואין לנו אפשרות לקבל טיפול במרחק כזה. כל זה דש אנחנו משלמים להם 1500 ל"י מסים ועוד אלף ל"י מס-מקביל. את הסניף עצמו קנינו בכספנו.”

„כשבאו אנשי קופת-חולים לעובדים לאו-מיים להקים אצלנו את הסניף”, סיפר ישש-

אלית ביפו, וגרמו להתעררות משיחית ב-קרב 500 הנוכחים שם. הקהל קם על רגליו. התזמורת היעיה בחצוצרות ובתופים. מחי-אור כפיים טוערות לא פסקו במשך כעשר דקות. אקסטזה אחזה באולם. „י-די-דות — י-ש-ר-אל! ברית-ה-מו-ע-צות!” ש-אגו כל הנוכחים באולם בגרון נחר שעה ארוכה.

השניים עלו על הבמה, מחאו כף, התנשכו עם היושבים על הבמה, וכשקעו מפיותיהם כמה משפטים ברוסית, נשמעו מתוך האולם אנחות התמוגגות.

השניים, ואסילי פלימנובויץ שאורוב, חבר הסובייט העליון, ורואים רומיאנצוב, פקיד בחעד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית ה-סובייטית — שני הנציגים הרשמיים שלחלה רוסיה לוועידת רק"ח בתל-אביב, היוו את שיאה של ועידה משעממת ואפורת שלא חיד-שה דבר.

יותר משעוררו סקרנות בישראל, הם עו-ררו רעש בעולם. כתבי העיתונות העולמית במוסקבה דיווחו לעיתוניהם כי יש לראות בשיגור מישלחת זו לישראל, משום נסיון רוס-להפשרת הקרח בין שתי המדינות, ו-להימנע הפאריסאי אפילו ציין כי השניים יצטיחו לרווח בשוכם אל ראשי הקרמל על מאזן הכוחות הפוליטיים בישראל. אם יעשו זאת לפי מה שראו בוועידת רק"ח, אין ספק כי התרשמותם מן המצב באיזור תהיה חי-בית ביותר.

קשישים חובשי קסקטים, שנראו כאילו יצאו יזר עתה מקרבות 1917, וצעירים מגו-דלי-שיער ששאנו כמו בהופעה של הביטלס, כירכרו מסכים לנציגים הרוסיים, נגעו ביד-הם, שלחו לעברם ברכות ברוסית, ודאגו לפנקם, למלא את כל בשותיהם, כדי שלא יחסר להם דבר.

„שוב פעם הוכיחה ברית-המועצות כי היא ידידת-אמת לעם ישראל!” אמר אחד מעסקני רק"ח במלוא הרצינות, „המישלחת הזאת שבאה אלינו מכרית-המועצות היא סמל חי כי רוסיה רוצה בטובתנו!”